

[Poul Hansen (Kalundborg).]

mere på sin plads at få det gennemført, som vi på dette område synes at være ved at komme bagefter andre lande.

Det er som bekendt ikke hidtil lykkedes at komme til enighed om en ny grundlov, og nu efter valget må vi vel have lov til at betragte aftalen fra marts 1949 om den 23 års valgretsalder som bortfaldet. Fra socialdemokratiets side ønsker vi dog meget gerne forhandlingerne genoptaget. Det vil efter vor opfattelse være et stort fremskridt, hvis sådanne nye forhandlinger kunne foregå på grundlag af 21 års valgretsalder. Denne grænse falder sammen med myndighedsalderen, og det er den grænse, man har i en række andre lande. Det ville være et smukt udtryk for forhandlings- og samarbejdsvilje, hvis venstre kunne overvinde sig selv til at gå med hertil. Jeg tror ikke, partiet ville få utak fra nogen side derfor, i hvert fald ikke fra venstres ungdom.

Både herhjemme og internationalt står vi midt i så svære tider, at det er dobbelt vigtigt for os at gøre, hvad vi kan, for at værne og udbygge friheden og folkestyret på alle fronter. Hvis folkestyret skal leve og virke i fremtiden, må det have ungdommens tilslutning og tillid. Ungdommen må forstå det krav om medansvar, det stiller til hver enkelt borger. Jeg tror, vi fremmer denne forståelse ved at give ungdommen medindflydelse.

Men for at vi i det hele taget både overfor ungdommen — og overfor befolkningen iøvrigt — kan tale om folkestyrets værdier og dets forpligtelser, må vi selv gennem vort arbejde herinde leve op til disse forpligtelser. Vælgerne og partierne har ikke villet, at der skulle være et fast flertal i folketinget. Dermed er vi stillet overfor valget mellem på den ene side golde manøvrer og uendeligt tovtrækkeri og på den anden side samarbejde. Regeringen har for sit vedkommende erkendt dette og har indbudt til samarbejde. Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor beredvilighed til at deltage heri.

Erik Eriksen: I modsætning til den socialdemokratiske ordfører, der sluttede med nogle betragtninger om den indenrigspolitiske stilling, vore hjemlige anliggender, som han kaldte dem, vil jeg for mit vedkommende netop begynde med at sige noget om dem; det er jo ikke blot i en højst ejendommeligt, men tillige i en meget alvorlig situation, rigsdagen begynder sit arbejde. Stillingen i dansk erhvervsliv er i mange henseender den samme, som tilfældet var for 5 år siden: inflation, sortbørs-lønninger,

prisklemme, dundrende underskud på vor betalingsbalance og sådan fremdeles.

Der rejser sig da det spørgsmål: Hvad vil regeringen stille op herimod? Og det fik vi jo ikke noget svar på af den ærede ordfører. De forslag, regeringen gik til valg på, blev underkendt af et vælgerflertal. At venstre også kom ud for et stort nederlag, erkender jeg gerne, men det tæller bare ikke med i den forbindelse. Regeringen til lagde sine forslag, både hvad angår deres principper og deres indhold, en sådan betydning, at den gjorde deres uændrede vedtagelse til et kabinetsspørgsmål. Disse forslag, deres indhold og principper blev underkendt, og regeringen stod både under forslagenes behandling i rigsdagen og under hele valgkampen ene med dem. Alle andre var imod.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) må heller ikke glemme, at det var for at bøje oppositionen, at vi skulle have valget. Regeringen havde ikke tillid til rigsdagsflertallet. Men som sagt, vælgerflertallet var ikke på regeringens side. Alligevel er vi i den mærkværdige situation, at regeringen fortsætter efter valget, ja, den kommer endogså med sine forslag i uændret skikkelse. Dette kunne selv Estrup ikke have gjort modigere, dårligere og mere udfordrende. Det skal jeg senere vende tilbage til . . . (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Åh, herregud!) . . . Ja, herregud, siger den højttærede statsminister, men det kan dog være, han vil rette sin udtalelse.

Jeg skal ikke sige noget om regeringens åbningstale, den fortæller i og for sig intet udover dette, at den økonomiske situation bliver vanskeligere og vanskeligere. Vi havde dog ventet, at programtalen ville have givet udtryk for regeringens syn på landets stilling og på, hvad der i så henseende skulle gøres for at råde bod på skader og fejl. Men allerede nu kan det jo ses, at regeringen, ganske som tilfældet var før valget, sidder og venter på, at noget skal vise sig.

Men regeringen fortsætter, og at den gør det, kan den jo i første række takke det radikale parti for. Såvidt jeg har forstået, er det det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der har gjort den mageløse opdagelse, at hvad der end sker, hvad socialdemokratiet end gør eller ikke gør, så skal der i hvert fald ikke kunne dannes nogen regering udenom det. Jeg er nu ikke sikker på eller rettere sagt, jeg tør roligt sige, at jeg tror ikke, de radikale vælgere under denne valgkamp havde følelsen af, at det at stemme radikalt betød at stemme for mini-